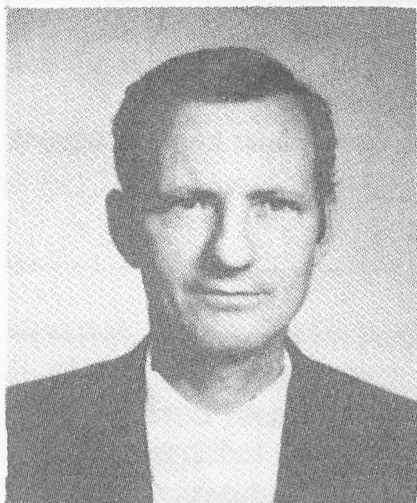

KISS ISTVÁN

1922–1978

Folyóiratunk főszerkesztőjét gyászoljuk. Mély megrendüléssel fogadta mindenki a szinte hihetetlennek tűnő hírt: Dr. KISS István egyetemi docens, az irodalomtudományok kandidátusa, az ELTE Könyvtártudományi Tanszékének vezetője alkotó élete teljében néhány hónap óta tartó súlyos betegségét erős lélekkel viselve elhunyt. Nevével a magyar könyvtárügyben számos maradandó eredmény megszületése fűződik össze.

Nehéz ifjúkori évek után került a felszabadulás után az egyetemre, évfolyamtársainál érettebb fejjel, és népi származásának is köszönhető higgadt politikai éleslátással. 1954-ben frissen szerzett magyartanári és könyvtárosi diplomával a zsebében ifjúkori vágyait követve a műveltség tömegek közötti széleskörű terjesztésének szolgálatába állott. Néhány év alatt jelentős érdemeket szerzett a szakszervezeti könyvtári hálózat megszervezésében. Ezt követően az MSZMP KB munkatársaként az irodalom ügyeivel foglalkozott, és jónéhány – ma már irodalmunk derékhadához számító – akkor induló költőt és írórt segített abban, hogy munkásságuk kibontakozhasson. Később a TIT országos titkáraként végzett fontos szervezőmunkát, szintén a műveltség széleskörű terjesztése érdekében.

Az egyetemi könyvtárosképzésben – egyéb feladatai mellett – 1959 óta végzett tevékeny oktató-nevelő munkát. 1970-től egész munkaerejét az egyetemi könyvtárosképzésnek szentelte, s 1972-ben átvette a tanszék vezetését is. Ez idő alatt jelentős eredmények születtek az oktatás újjászervezése, az információs szakképzésnek az egyetemi oktatás struktúrájába építése területén.

Számos publikációja látott napvilágot a könyvtári szaksajtóban, és más folyóiratokban, amelyek mind a könyvtárügy korszerű szemléletében fogantak. Írásaiban mindig ideológiai életünk, kulturális politikánk és közművelődési könyvtárügyünk legaktuálisabb kérdései foglalkoztatták. Művelődéstörténeti érdeklődése is e problémák közelmúltban gyökerező történeti előzményeinek vizsgálatára indította. A századforduló körüli és a két világháború közötti időszak népkönyvtárait és kiadástörténetét tanulmányozta. „Az Atheneum Irodalmi és Nyomdai Részvénytársulat története és szerepe a magyar művelődésben” című kandidátusi értekezését 1972-ben védte meg, ennek alapján készült könyve most áll kiadás előtt az Akadémiai Kiadónál.

Alig két éve vette át a Könyvtári Figyelő főszerkesztői teendőinek ellátását. Ezirányú tevékenységének sajnálatosan rövid időszaka alatt is értékes segítséget nyújtott kiváló szakmai tájékozottságával és művelődéspolitikai érzékével a szerkesztés munkájához.

Makacsul szerette munkáját, az életet, az élet értelmét, az értelmes cselekvést, az állandó jelenlétet. Ezért tudott mélységesen emberi, emberséges lenni a szó legösszetettebb értelmében. Ezért nem tudott senkivel szemben közömbös maradni, s iránta sem maradhatott közömbös senki, akivel csak kapcsolatba került. Míg erővel bírta: vitázott, véleményt formált, állást foglalt, és másokat is erre készítetett, – elismerve és vállalva akár a tévedés jogát is, de a belátás és az újragondolás, a véleményhelyesbítés kötelességét is. Nem az ellenkezés, hanem az ügy szeretete ösztönözte, s nem emberek ellen, hanem az emberekért vitázott.

Telve volt jó szándékkal, segíteni akarással. Munkatársai, tanítványai és sok-sok barátja egy melegszívű, szeretet-reméltó ember elvesztését gyászolják.

Számos terve maradt korai halála miatt beteljesületlen, és ez immár könyvtárügyünk örök vesztesége marad.

